

Фикҳ 193-дарс. Айрилганни бўри ер

Image not found or type unknown

19:00 / 28.07.2022 3832

Намозни жамоатда ўқиш суннати муаккада эканига далиллар:

اسان دَقَف مِلْسُو هِلْع هِلْلا ىلْصِ هِلْلا لْوُسَرَّ نَأُ: هُنَّ عُهُلْلا ىضَرَّ رَؤْيَرُه ىبَأ نَع
ىلْ فِلْأُ مَثِ سَان لِبَابِ ىلْ صُيْ اَلْجَر رُمَّ نَأُ تَمَمَه دَقْل: لْ اَقَف ىتْ اَوْلْ صِلْ اَضْعَب ىف
مَلْع وِلْو، مُمْت وُيُب بَطْح لْ مَزْح مُمْت ىلْع اَوْقِرْح ىف مُمْت رُمَّ آف اَهْنَع نَوْف لْ حَتِ ىلْ اَجْر
هُ سَمَّخْ لْ اَهْوَر. «ءاشْ عِلْ اَلْ صِ ىنْعِ ى اَهْدَه شَلْ اَنْ ىمَسْ اَمْ طَعُ ىجِ ى هُنَّ اَمْ دَحْ اُ

وَلْو رُجْف لْ اَلْ صِ وءاشْ عِلْ اَلْ صِ نِ ىقِف اَنْ مَلْ ا ىلْع اَلْ صِ لَقْتْ اَنْ ا: ى اَوْر ىف و
رُمَّ اَمْ تَم اَقْتَف اَلْ صِلْ اِب رُمَّ نَأُ تَمَمَه دَقْل و، اَوْبَح وِلْو اَمْ هَوْتْ اَلْ اَمْ هِ ىف اَمْ نَوْم لْ عِ
اَلْ مَوْق ىلْ اِبْ طَحْ نَمْ مَزْح مُمْت ىلْ اَجْر ىف ىم قِلْ طَنْ اَمْ تَم سَان لِبَابِ ىلْ صُيْ ىف اَلْ جَر
«رَان لِبَاب مُمْت وُيُب مُمْت ىلْع قِرْح اَف اَلْ صِلْ اَنْ وُدَه شِ ى».

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам баъзи намозларда бир қанча одамларнинг йўқ бўлганини билиб:

«Батаҳқиқ, мен бир кишини одамларга намозга ўтиб беришини, намозга келмай, орқада қолаётганларга ўзим бориб, уларнинг уйларига ўтин боғламларини қалаб туриб, устиларидан ёқиб юборишларини амр қилишга қасд қилдим. Агар бирлари сергўшт суяк топишини билганида, унга ҳозир бўлар эдилар», дедилар. Яъни, Хуфтонга, демоқчилар».

Бешовлари ривоят қилишган.

Бошқа ривоятда:

«Мунофиқларга энг оғир намоз Хуфтон ва Бомдод намозларидир. Агар у иккисидаги нарсани билганларида, эмаклаб бўлса ҳам келар эдилар. Батаҳқиқ, намозга амр қилиб, у қоим қилинганда бир кишини одамларга намоз ўқиб беришини буюриб, сўнгра ўзим ўтин боғламларини кўтарган одамлар билан намозга ҳозир бўлмаган одамларнинг олдига бориб, уйларига устиларидан ўт қўйиб юборишни қасд қилдим», деганлар.

نَمَامٌ: لَأَقْمَلِسُو هِيَلَعْلَلِ صِيْبِنَلْنَعُ، هُنَعُ هَلَلِ يَضْرَأَدْرَدَلِ يَبَأَنَعُ
نَأَطِيْشَلْأَمْهِيْلَعُ دَوَحْتَسَلِدَقُ الْإِلْهَالْصَلْأَمْهِيْفُ مَأَقْتِ الْوَدْبِ الْوَهِيْرَقُ يَفِيْةَثْأَلْثُ
دَمَحْأَوْيْئِئَسْنَلْأَوْدُوَادُ وَبَأَهْأَوْرُ. «ةَيْصَأَقْلُأَبْئِذَلْأَلْكَأَيْ أَمْنِإَفْ، ةَعَامَجْأَبْكَيْلَعَفْ
هَحْحَصْوَ مَكْأَحْلْأَوْ

Абу Дардо розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Қишлоқдами, саҳродами, уч киши бўлса-ю, улар ичида жамоат намози қоим қилинмаса, албатта, шайтон уларга эга чиқади. Жамоатни лозим тут. Айрилгани бўри ер», дедилар».

Абу Довуд, Насоий ва Аҳмад ривоят қилишган. Ҳоким саҳиҳ, деган.

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди